

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

DAVANT DEL JURAT.

Un dia d'aquests vens lo primer pagaré que vá firmar lo govern de la fusió quan vá pujar al candelero. Era tant generós lo pais, que vá acceptar la fetxa del venciment á voluntat del pagador.

Hi havia molt bona fé. Lo govern prometia l' oro y l' moro, y l' pais se feya compte de que l' crédito de la fusió depenia del exacte cumpliment dels seus compromisos.

—Després de tot, si queda bè, mes hi guanyará éll que nosaltres. Are si queda malament, de la seva pell se'n farán las tiretas.

Aixó es lo que deya l' pais en massa, quan lo govern l' hi prometia pagarli desde l' poder tot lo que l' hi havia promés desde l' oposició.

Lo pais esperava l' establiment del Jurat. Lo constitucional quan tot menjant no 's distreya, es á dir, quan no tenian la boca ocupada y si l' pensament ab las reformas adequadas al estat del pais y á las sevas aspiracions, llavors defensavan lo Jurat com unich medi d' administrar recta justicia.

Lo Jurat, deyan es la desvinculació del dret de penar. No es lo jutje, ni l' procediment semi-inquisitorial que avuy se segueix, ab lo qual la ley es un motllo estret en que molts cops no hi troba cabuda la conciencia, lo que més convé per la recta administració de justicia.

Es necessari que siga l' poble mateix qui l' administri: lo poble té conciencia, abomina als culpables y s' interessa pels ignocents; condemna y absolt á la llum del dia, y l' seus fallos son exemplans perque son públics tant al concebirse com al proclamarse. Tots los paissos liberals tenen lo Jurat. Los Estats Units, Fransa, Italia, Inglaterra. Espanya l' ha tingut, y no eran pas dolents los resultats que dava. Consta que l' dia que pujarem tornarem á establirlo.

Aixis parlavan los constitucionals, y aquesta promesa s' havia consignat en lo pagaré que venserá dintre pochos dias.

Han tardat molt á pagar; pero després de tardar tant pagan ben malament.

En lloch del Jurat nos ofereixen lo judici oral y públich, es á dir una senzilla modificació en los procediments. Lo poble queda totalment eliminat de l' administració de justicia. Los constitucionals lo consideran menor d' edat. Quan eran en l' oposició y l' necessitavan tot era l' poble; avuy s' han enfilat tant amunt, que ja ni menos l' oviran.

Sempre l' mateixos!

Després de consumir los principis se fan servir las

postres, y atipantse de pastels desdenyen las pansas per no haver de tenir memoria.

Per la mèva part protesto l' pagaré, per pago insuficient.

Una part de la majoria també protestava, y fins se deya si volcaria al govern.

Se citavan noms, se treyan sumas, y per tot se veyan caras resoltas que deyan:

—Si l' govern no vol pagar pagarem nosaltres.

Però s' acostava l' dia del venciment y tot vá cambiant.

Los qu' estavan més estirats, s' arronsan; los que més cridavan, callan; los que dugan lo cap més alt, l' abaixan; y als més valents se l' arronsa l' llombrrigo.

¿A qui 's déu aquesta especie de miracle? Siguem franchs.

Sense ministres que apadrinan candidats y sense caciques que fan votarlos si 's plau per forsa, certas personas no anirian á las Corts.

Los caciques exigeixen; los diputats demanan; los ministres otorgan.

Y si l' ministres fan lo sort, los diputats han de donar consols als caciques, y aquestos de consols no'n viuen.

De manera que quan un ministre fá morros, lo diputat vacila, y llavors, perdut per perdut, votaria contra l' ministre y contra la fusió y contra qui l' ha feta.

Però l' ministre somriu, toca l' esquena de l' un, la barbeta del altre, y vé alló de: «Cor que vols cor que desitjas: demani que tot se l' hi concedirá: no siga tonto: miri que tornarán á pujar los conservadors: voti ab nosaltres, home, deixis de camándulas» y aquells homes que un minut avants eran de bronze, s' tornan de pasta de carmetlo.

Si l' ministre sab lleparlos una mica, 's fonen. Aixis es la comedia fusionista.

Jo la presento, tal com es, davant del jurat de l' oposició pública adjudicantme l' càrrech de promotor fiscal.

Es un jurat aquest que sempre funcionarà, sobre tot en materias politicas.

¿Hi ha algú que vulga pendre la defensa del acusat? Llavors:

Fallo que dech condemnar y condemno á la fusió á la pena de mort per corcadura.

P. K.

LA ABDICACIÓ.

É, ¿en qué quedém? ¿Qué hi ha de la abdicació de Don Carlos (que l' diables se l' emportin) en la augusta persona del seu fill Don Jaume?

Es aquesta una qüestió massa important perque l' haguém de deixar enlayre, sense que en resúmen poguém posar en clá una cosa ó altra.

Per la mèva part, declaro que desde que hi senti remenar aixó de la abdicació del héroe del *as d'oros*, estich intranquil; y menjant, bebent, caminant, dormint, per tot arreu veig una colla d' abdicacions que 'm marejan donant voltas al mèu entorn.

Y es que la cosa no es per méns. ¿Qué compón lo tractat de comers, ni la base quinta, ni l' mateix Camacho al costat de la abdicació de Don Carlos?

¿No n' hi hauria poch de treball, si aquest projecte arribés á realitzar-se!

Comensin per calcular que l' intrépits conquistadors de Cuenca y Granollers ja no 's dirian carlistas, sinó jaumistas.

Ab aixó la santa causa ja hi perdria, perque l' cambi de nom esgarraria á molta gent que no sabia coneixe l' seu partit.

Després fassinse càrrech de que las simpatias que Don Carlos té entre el bello sexo, son fill segurament no las tindria, perque encara es massa petit y no está en situació de conquistar lo cor de las damas católicas.

Un altre inconvenient. Després calculin que Don Carlos ha estat ja á Espanya, que s' ha cubert moltes vegadas de gloria fugint intrèpidament per las montanyas del Nort, y que si vingués lo cas de tornar á fer lo maco per aquestos mons de Déu, tal vegada l' seu fill, posat al frente del exercit, no sabia per hont ha de fugir y seria apu-llegat irremisiblement.

Per fi—y aixó es lo més terrible,—reflexionin que potser alguns no s' avindrian ab lo cambi de rey, y sense pararse en barras se separarian del partit decidits á continuar obehint á Don Carlos, y donant lo trist cas de dividir la gran familia ultramontana en carlistas y jaumistas.

Però se 'm acut una cosa.

La abdicació de Don Carlos, ¿es voluntaria ó forsoosa? Vels' hi aquí un altre dupte que ningú m' ha resolt y que té la seva transcendencia.

Si la abdicació es voluntaria no hi tinch res que dir. Tothom te l' dret de donar las escombrarias de casa seva á qui las vulgui, y Don Carlos está perfectament dintre de las sevas atribucions regalant al seu fill la corona, y hasta si vol las dents postissas que gasta.

Però si la abdicació no es expontánea, si aquest acte de Don Carlos es fill de la violencia del seus cortesans, llavors l' assumpto varia d' aspecte.

¿De quin sant una persona, pé l' capritxo de quatre pela-canyas, ¿s' ha de despendre d' una cosa tan estimable y digna de respecte com una corona que l' hi ve dels seus antepassats, y que mil vegadas ha ostentat ab gloria, verbi gracia en la desbandada d' Oroquieta?

Ningú negará que Don Carlos empunya dignament la batuta del partit tradicionalista. Ningú com l' héroe del *as d'oros* mereix ser l' idol d' aquest partit que socarrima las iglesias en nom de la religió y que roba y assassina en nom del respecte á la propietat.

Y donchs ¿qu' es aixó d' arrencarli la corona y posarla sense més ni més, contra la voluntat de son amo,

en lo front d' un hordegás qu' encara no ha conquistat cap condesa de contrabando, ni ha sigut procesat a Milan?

Aixó es desconsolador: aixó es lo libre-cambi aplicat a las testas coronadas.

Es precis sortir d' un cop d' aquesta ansietat que 'ns mata: sapiguém definitivament si Don Carlos continúa ó no al davant de las honradas masses que tant va mimar en Cánovas, y que ara sembla que han caygút en gracia a n' en Sagasta.

Sapiguém d' una vegada a qué atenirnos, y quin nom havém de donar als absolutistas espanyols.

Sapiguém si quan tornin a fer un' altra barbaritat y 's decideixin a probar fortuna, pintarán en son pendó un home d' una boca grossa, dents fenomenals y semblant estúpit, ó una criatura mamantse 'l dit y jugant a baldufa.

Signi lo que 's vulgui, no puch méns de adelantarme a prometre dugas felicitacions.

Si lo de la abdicació resulta mentida, felicitaré al partit carlista perque s' haurá quedat ab lo jefe que 's mereix y que es la verdadera expressió de las aspiracions, conducta y honradés de la trepa absolutista.

Y si la abdicació 's confirma y en Jaumet queda proclamad rey dels carlins, felicitaré a totas las húngaras del mon per la ganga que se 'ls prepara.

Si quan Don Carlos tenia que atendre a la limpieza de la corona anava tant darrera d' ellas, ¿qué farà quan se trobi desocupat y libre de compromisos?

¡Alsa, flávias, que 'ls anirà bé!

FANTASTICH.

L' objecte de calmar la fam dels andalusos, los libre-cambistas ja han trobat lo remey, y sembla que 'l govern, qu' es un gran apotecari, está disposat a despatxar la recepta.

Lo remey consisteix en permetre la libre-entrada dels blats estrangers.

Aixís, ab lo pá un maravedís més barato per lliura, se lograrán dugas cosas:

Que 'ls andalusos continuhin morintse de gana de la mateixa manera.

Y que 'ls pagesos castellans quedin arruinats. La fam ben repartida, fa goig a tothom.

A Madrid fan carreras de caballs.

En l' última que s' ha celebrat hi ha hagut un caball mort y tres jockeys tant mal ferits, que un d' ells se créu que morirà y al altre tindrán d' amputarli una cama.

Ab toros y corridas de caballs, ab morts y ab descalabrats, ningú negará que a Madrid se diverteixen.

Si, 's diverteixen per partida dobla.

Los pobles andalusos que 's moren de gana ¿volen divertir-se?

Donchs cap a Madrid.

¿Qué me 'n diuhen del article de 'n Mañé y Flaquer, publicat en lo *Diari* del diumenje?

¿Qué me 'n diuhen d' aquella ferida que ha rebut Catalunya, ferida que tréu sanch y enrogeig l' Ebro?

¡Malviate 'l mon dolent!..

Y després encare dirán allò de: *No Ulegará la sangre al río.*

Tot aixó m' agradaria molt, si 'm pogués treure de la memoria algun recort que no se 'n vol anar de cap de las maneres.

¿Se recordan de la guerra civil passada?

¿Se recordan de aquell article del *Diari* que deya: *La muerte de un contrario valeroso solamente, es que es vil la solemniza!*

Al Sr. Mañé 'ls carlins del Nort varen regalarli una boina, y a mi aquests regalos y aquests articles no 'm caben a la barretina.

—Escolti ¿ja s' ha fet empadronar?

—Qui jo ¿y per qué?

—Home, diu que are no 's pot ser bon demócrata gubernamental, si no no fá empadronarse.

—Ay, ay no ho havia sentit a dir.

—Si senyor, es la moda nova: y no 's cregui, no 's pot nombrar comité ni 's pot entrar al *Cassino* republicá historich, si no 's presenta 'l butlletí de haver cumplert ab la parroquia.

—¿Vol que l' hi diga una cosa? Me sembla que aixís

no 's fá pá; lo que 's fá d' aquesta manera son engrunas. ¿Pero qui ho ha manat aixó?

—Qui vol que siga, uns quants senyors que no tenian res més que fer y s' han posat a garbellar republicans.

—Escolti ¿y a n' ells qui 'ls garbella?

Lo sistema del cens es tant mesquí que no hi ha hagut may cap partit que l' hagi acceptat com a forma d' organizació. Las conviccions no 's demostren posant la firma al péu de una declaració que no té cap valor, sinó fent actes de consecucencia, prestant serveys al partit, y no inquietantse per qui hi entra y per qui 'n surt.

Los partits tancats dintre de quatre parets s' asfixian.

Lo cens es la negació de l' expansió, y la corrupció de la democracia.

Bò es lo cens per crear intrigants y ambiciosos; pero no per enfortir als partits ni per atreure a la gent desinteresada.

Per xó nosaltres may pendrém cartilla, y sempre serém demócratas. Las portas del nostre partit son obertas de bat a bat per tothom com ho han sigut sempre. No volém exclusivismes, ni limitacions.

Quan s' inventin unas balansas per pesar conciencias, llavors podrian aplicarse a la democracia.

¡Pero qui sab! Tal vegada molts dels que avuy volen fer la tria segons lo seu capritxo, llavors no farien lo pés.

Ab aixó queda dit que 'l Comité que neixi del cens, podrá molt ben ser lo Comité dels que han prés cartilla; pero no de la democracia. Será 'l Comité de un grupo més ó méns numerós y més ó méns extraviat; pero 'ls qui no formém part de aquest grupo, los qui no necessitem cartilla, perque la nostra historia basta y sobra per acreditar-nos, no contrayém cap obligació respecte 'ls que falsejan los nostres principis y adulteran las nostras tradicions.

Los que no comprenen la democracia no son dignes de representarla.

Recomanem als nostres lectors la adquisició de la magnífica vista de Barcelona, dibuixada pel Sr. Castellucho y primorosament cromolitografiada en los tallers de D. Celesti Verdagner.—Es un treball notable, molt propi per adornar habitacions.—Té un gran tamanyo y costa no més que déu pessetas. Se ven a ca 'n Lopez.

Creguin, ab editors com lo Sr. Verdagner ja féu la pols als estrangers.

En Moret y en Camacho treballan com uns desesperats per ferosos tragar lo restabliment de la base quinta.

De sota má, segons diuhen, n' hi d' altres que están fent los preparatius corresponents a fi de sortir lo dia méns pensat ab un tractat ab Inglaterra.

Lo govern té un revolver a las mans y fa com aquells suicidas.

¿No basta un tiro? Donchs dos. ¿No n' hi ha prou ab dos? Donchs tres.

Un fabricant deya:

—Tant y tant estirarán la qua al gat, que al últim potser los esgarrapará.

Per més que 's deya que 'l general Serrano formaria un partit molt liberal per cumplir las promesas que 'n Sagasta 'ns ha quedat a deure, are resulta que 'l heroe de Alcolea no vol embarcarse.

¿Perqué será?

¿Es que 'l barco fá ayguas?

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—De Marforell nos diuhen que una societat coral ha fet benehirse 'l rendó. Alguns d' aquella vila d' aquesta societat ja 'n diuhen la societat dels beneyts.

L' escena passa en un poble situat a la falda del Montseny.

Se tracta de unastre que porta a un parroquiá al tribunal y pert lo p'et. La justicia devia trobar motius suficients per absoldre al parroquiá de pagar lo compte que aquell l' hi reclamava.—A pesar de que una sentència es sagrada, lo rector del poble vá pendre cartas en l' assumpto eridant al parroquiá l' amena-sa ab las penas eternas del inf rn si no accedia a las pretensions delastre. Per supuesto 'l parroquiá se n vá riure: pero de totas maneres es molt xocant que un capellá tracti de posarse davant de la justicia.

COMPENSACIONES.

M' ha dit un que ho pot sabé, que a pesar del estofat que la fusió 'ns ha donat, no 'ns lém d' espantar per re.

Es molt cert que 'l cop rebut

es difícil de pahir;

es molt cert que 'l porvenir

se 'ns presenta bastant brut;

que la nostra producció

té tots los senyals de morta;

pero Déu tanca una porta

y 'ns obra un bon porticó.

Resulta donchs, que 'l govern

veyent que ab los disbarats

últimament realisats

ha fet alsá un crit etern,

a fi de tranquilisarnos,

després de molt barrinar,

ha vingut al fi a trobar

lo medi de revifarnos.

¿Cóm? ¿Ab suspirs? ¿Ab petons?

¿Bressantnos? ¿Cantant? ¿Rihent?

No senyors, senzillament

donantnos compensacions.

Aixó es lo que l' altre dia

me deya un ministerial,

assegurant mo t formal

que ho deya perque ho sabia.

Jo, la vritat, de moment

vaig quedar tot contentó,

perque la revelació

me vá pareixe excelent;

pero després calculant

y volguent trobar 'a essencia

de tant rara confidencia,

me vaig anar capicant.

¿Compensacions! ¿Qué vol dir?

¿Cóm ho deurán volguer fer?

¿Qué dimontri deurán ser?

¿En qué deurán consistir?

Si es aixó, si no es aixó,

després de buscá y rotar,

y contá y torná a contar,

vaig trobar la solució.

Suposin que un propietari

juntant los lloguers que cobra,

ben garbellat, no n' hi sobra

per pagá 'ls drets del Erari.

Llavors la administració

se l' hi queda l' edifici

y porta l' amo al hospici:

aixó es la compensació.

Suposin que un industrial

fent sabatas nit y dia,

viu ab molta economia

y no pot avansá un ral:

y que ab l' augment repentí

que en Camacho l' hi demana

no té quartos per badana

y l' home ha de sucumbí.

Vé 'l govern de la nació,

y a un préu barato l' hi ven

las pells del contribuyent:

un' altra compensació.

Suposin que un fabricant,

sense feyna ni diners,

tanca, y envia als obrers

tots plegats al botavant.

Lo govern, perque aquells pobres

ja que han quedat sense pá,

sápigan en que ocupá

lo temps qu' tenen de sobras,

per buscalshi distracció,

en lloch d' emprendre treballs,

fá carreras de caballs:

un' altra compensació.

Si a algú la gana l' apura

y vol menjar, desseguit

té un camí breu y espedit

que la nació l' hi procura.

Per salvar la situació,

tothom tindrà llibertat

de demanar caritat:

un' altra compensació.

¿Qué tal? Aquestos presents

no son magnífichs, notables

piramidals y admirab es,

hasta pe 'ls més exigents?

¿Hi haurá encare criticos

que vulguin alsar la véu,

veyent que per tot arreu

nos surten compensacions?

Nada, havém d' estar contents

per las providencias presas;

las compensacions promesas

per ara son excéltens.

Y si a gun descamisat

troba que aixó es un martiri,

que 's mori, y al cementiri

estará ben compensat.

C. GUMA.

GAN batalla, entre 'ls húsars d' Antequera y 'ls demócratas dinástichs. Camp d' operacions: l' Academia de Jurisprudencia. Premi pel vencedor: lo títol de president. La votació estava casi empatada; pero a ú tima hora 'ls húsars van donar una carga y van quedar duenyos del terreno. Y ab aixó tenim que D. Francisco Romero Robledo, es un dels primers advocats d' Espanya.

No se 'n rigan: lo gallet d' Antequera sempre ha sigut l' advocat dels conservadors que tenen gana.

La Crònica de Catalunya, 's declara partidaria del judici oral y públich, y din que 'l jurat es com aquells quadros, que vistos de lluny semblan una gran cosa; pero qu' examinats d' aprop resulta que tots ells, son una taca.

Es lo que passa ab lo sabre de certs progressistas veterans.

De lluny sembla l' espasa de Luchana.

Pero van pera deseuvainarlos y es impossible trenre 'ls de la vaina.

Están massa robellats.

Quan l' anunci de la presentació del Judici oral, era causa de que a molts ministerials se 'ls tornés la pell de gallina, un d' ells preguntava:

—En qué consisteix aixó del Judici oral?

—Home bèn clarament ho indica la mateixa paraula: que s' acostia l' hora del judici final.

Bismarck ha sigut derrotat pèl Parlament alemany.

¡Ojo Sr. Sagasta!

Quan vejis la barba del teu vehi cremar, posa la tèva a remullar.

A Irlanda han cremat lo retrato de un ex-ministre.

Aquí succehix al revés.

Aquí 'ls ministres son los que 'ns fan cremar á nosaltres.

¿No han sentit á parlar de partidas?

Donchs fassinme 'l favor de dispensarme si no 'n parlo.

Pèl periodista hi ha partidas molt malas, com per exemple: las malas partidas de la fusió.

Dias endarrera van robar los sarrells y galons dels cotxes de lujo ab que son transportats los morts.

¡A mi que no m' ho expliqui!

Aixó es algun lladreguet que vá fé 'l mort, y pèl camí del cementiri vá aprofitarse.

Los ministres han resolt sobressehir las causas dels cabecillas Segarra, Martí y altres, posant los processos en llibertat.

Es una ganga ser carli. Fins en Sagasta 'ls ensabona.

Demostran los seus instints los braus constitucionals dant llibertat als carlins y agafant als liberals.

Es dir, fentho tot al revés.

Densá que 'l Sr. Escuder ha sigut suspés del seu càrrech de regidor, resulta que no hi ha medi de tenir una comissió de consums com cal.

Tots los que son nombrats pera constituir-la dimiteixen.

L' Ajuntament s' ha posat la mitja al revés. S' ha escapat un punt, y la mitja s' escorra.

Durant la primera senmana del mes de maig, la delegació del Banch d' Espanya, ha recaudat per contribució en tota la provincia la suma de 8,300 pessetas.

Vaja, que ja casi 'n té pera pagar als recaudadors.

¡Qué volen ferhi!

Ab los projectes de 'n Camacho la taronja de l' industria s' ha petrificat.

Y per més que l' escorrin, no raja.

La qüestió d' Egipte 's posa malament.

Los ministres volen destronar al Khédivé, y 'l Khédivé no sab per quin cantó girarse.

Los telegramas anuncian que ha sarpat l' esquadra inglesa.

¿Inglesos? ¡Ja veurán quina sarpada!

¡Ay, don Joseph Maria, don Joseph Maria!...

El hombre es débil.

¿Qué 's pensa que no 'l vaig veure 'l divendres de la senmana passada tot conmogut, davant de la gran ovació que l' hi feyan quatre gats que sempre están de broma?

¡Ay senyor! Me feya l' efecte de una bailarina 'l primer dia que surt á las taulas y reb los estrepitosos aplausos del públich.

Regularment no sab lo que l' hi passa.

Prou vosté tirava benediccions á dreta y esquerra; pero 'l dimoni de l' adulació y 'l dimoni de la vanitat no 's donavan per entesos, y movian un xibarrí estrepitos.

¡Y quins crits, Mare de Déu!... ¿Y qué me 'n diu d' aquei repich de campanas tant etern?

¡Ah! Ja 's coneix que 'ls rectors de las parroquias, qu' entre paréntessis, son uns plagas, devian dir:

—Vaja, que d' ovacions al bisbe, no se 'n ven sinó una cada mil anys.

Semblava alló de la federal; pero al revés.

Y are vosté si no fá dir un ofici ab acompañament de Himne de Riego y un pich de Marsellesa no es home.

Y si no mana que 'l clero 's posi barretina, l' hi dirèrem que 'ns torni 'ls diners que 'ns costa l' ovació.

Y si en compte de canadellas no treuhen dos porronets... no 'l nombrém fill adoptiu.

Las cosas ó ferlas hé ó no ferlas.

En todas las fábricas hi ha una máquina que 'n diuhen lo diable.

Un carli enemich del bisbe deya:

—Véus' aquí que don Joseph Maria, al defensar á l' industria, indirectament ha defensat al diable.

Son molts los que 's queixan de qu' estan mal engomats los sellos que 's venen en los estanchs.

No es estrany que 'l govern estalvihi la goma.

¿No saben perque la necessita?

Per enganxarse éll á las poltronas ministerials.

Lo ministre de la Gobernació ha declarat en plé Congrès qu' está ja agotat lo fondo de calamitats públicas.

Es net.

No hi ha fondo que bastí per contrarrestar á la fusió.

Qu' es una calamitat de las més tremendas.

Al Ajuntament de Sabadell l' hi han donat lo tractament d' excelencia.

¡Y encare 's queixarán del govern!

Ab la mateixa ploma que firma el tractat de comers ab Fransa qu' es la mort de l' industria dona 'l títol d' excelencia al ajuntament de una de las primeras ciutats industrials d' Espanya.

¡Lo títol d' Excelentísim Senyor es una gran cosat!

Sobre tot, per anar á demanar caritat.

Observació que fá un industrial qu' está á punt de plegar, respecte 'l padró pera la cédula personal que passen á domicili:

—En aquesta fulla hi falta una casilla.

—¿Quina?

—Veig que hi ha la de lo que 's guanya; hi falta la de lo que 's pert.

En un periódich hi he vist un article, titolat: «Carreteras en Madrid».

—Ja hi ha corredissas allá? preguntava un al sentirlo llegir.

—Per are no son més que de caballs; un' altre dia serán de ministres.

A un que porta no més que dos anys de matrimoni y que té la dona guapa, ab mitjas paraulas l' hi fan creure que l' enganya.

S' escama y calla y observa.

Un dia fá veure que se 'n ha de anar á fora y que no tornarà fins al endemà. La seva dona reb aquesta noticia ab molta alegria. Creixen las sospitas del marit.

Allá entre vuit y nou del vestre 's presenta de sopeton, obra la porta del pis ab una clau que tenia y 's precipita cap al quarto de la seva dona.

Aquesta estava sentada tranquilament y fent ganxet.

—No hi fá res diu entre dents: potsé un' altre dia seré més afortunat.

Un masover visitá al seu amo, senyor de Barcelona.

Lo fan entrar á la sala, y 'l pajés que té 'l vici d' escupir, tira las escupinadas sobre l' alfombra.

Observa la criada que ha escupit pèl costat dret y l' hi posa una escupidora.

Lo pagés llavors escup pèl costat esquerra; y la criada l' hi posa l' escupidora á l' esquerra. Escup al frente, y la criada l' hi posa l' escupidora al davant.

Assombrat lo pagés exclama:

—Cuidado noya: tréu aquesta cassoleta, ó potser sense adonarme 'n hi escupiré á diutre.

—¿Qué tens Paco? T veig molt trist.

—¡Ah! Estich molt aburrit: tinch una infinitat d' inglesos que no 'm deixan viure.

—¿Qué déus alguna cantitat molt grossa?

—Ca, home, d' aixó 'm queixo: 'n dech moltas de

petitas, y ja sabs que 'ls deutes son com las criaturas: com més petites son, més escandalisan.

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Es que-lla.

2. ID. 2.ª—Có-mi-ca.

3. ANAGRAMA.—Ajup, Puja, Jupa.

4. ROMBO.—

P A P
P A U L A
P L A

A

4.—GEROGLÍFICH—Camila es nom de dona.

Han endavinat todas las soluciones. los ciudadanos Llarch y Prim. Maria T. de Reus y Cantimplora; n' han endavinadas 4 Siri-uh y Salustio; Y. J. M. E. Hpsos Snop y que no hi vèu; 2 Pere Samalé y 1 no més Un tronat.

ENDEVINALLAS

XARADAS.

I.

Lo Tot qu' es hu-dos y quarta ama tant á la Hu-dos-tres la neboda de la Marta.

que diuhen que hi es promés.

Ja ha demanat sa primera á son pare D. Bernat;

més veyent qu' era un tronera que quatre l' hi ha contestat.

E. ROSÉS.

II.

Tinch una hu-dos molt tres-tres propietaria de Total,

que tots los anys per Nadal m' acostuma á dar diners.

HERMOSA LOLA.

MUDANSA.

Quan es cuyta 's pot menjá la total si 's posa ab a;

Es tant mala que sens fré mata, la total ab e;

Lo gos que té 'l nas molt fi la total te pot seguir.

Y molts cops pinta 'l pintó del sol la total ab o.

UN TAPÉ Y F. DE T.

CONVERSA.

—¿De la taberna del racó t' agrada el ví?

—Ramon, la veritat, més m' agrada la tabernera.

—¿Tant maca es?

—No es per lo bonica, sinó per ser dona de sa casa.

—Daria mitja pesseta per saber com se diu y si es soltera.

—Tot lo que preguntas ja ho héu dit.

LL. MILLA.

GEROGLÍFICH.

gota, gota, gota, gota, gota, gota, gota, gota, gota, gota,

gota, gota, gota, gota, gota, gota, gota, gota, gota, gota,

F A

nunci

RI

E. ROURA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Tomas Salut, P. M. S., Un noy de Blanes, Pau Juli Vert y Nicodemus.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Pep Xeringuilla, Obrer, G. G. 2.º, P. G. Pintor, Joan, Muru, Lloé, Xato del Encant, Pim Pollo, Sala-brugas y Joanel de la Forsa.

Ciutadà J. M. E.: Publicarém lo que 'ns envia—Maria T. de Reus: Id lo rombo.—Llarch y Prim: Id lo geroqlifich.—B. M. C. Barcelona: La denuncia es grave, y per lo mateix y a fi de evitar confusions necessitarém que 'ns digués qui es aquest alcalde y cerciorarnos de la seva personalitat y de que respondra de las conseqüencias.—P. Poblador: Esta molt bé 'l soneto y 's publicara la senmana en'rant—Un tapé y F de T.: Nos agradan més las xaradas, mudansas, y anagramas, que no las poesias de vosté. En la que 'ns remet hi trohem falta d' inspiració.—Un catala: Publicarém lo logogrifo.—Enrich Xarau: La poesia que 'ns remet es bastant imperfecta.—Rafa: En l' article de costums hi ha pasta per ferne un de bonich. Tal com vé es molt defectuós.—Blanca: Hi anira un triangul.—Un Pantablu!: Publicarém los rombos.—Pepe del Carril: Algunas de las composicions que 'ns envia potra insertarse.—Relos y Snop: Publicarém trenca-closcas y logogrifos.—B. Escudé Vila: Insertarém la poesia.—A. A. Martorell: Gracias per las noticias.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona Imp. de Luis Iasso, Arch del Teatre, 21 y 22

Caball que s' encabrira—al mateix lloch se queda
 Y 'l que rellisca, à terra—tot rodolant se 'n va.
 Tant sols arriba à puesto—aquell que's adelanta
 de tots los que avuy corren—ja se qui guanyarà.